

KDE BOLO, TAM BOLO,
žili raz štyria
zajačikovia, ktorí bývali
so svojou mamkou
v pieskovej nore pod
koreňmi obrovskej jedle.

„Milí moji,“ povedala
jedného dňa pani
Zajacová, „môžete sa ísť
dnes zahrať do poľa alebo
k ceste, len nechodte do
záhrady pána Gregora.“

„Váš ocko tam zažil jednu veľmi
neprijemnú vec. Skončil u pani
Gregorovej na pekáči!“

O ZAJAČIKOVI PETRÍKOVI

„Šup, šup von! A buďte dobrí!
Teraz odchádzam preč.“

Pani Zajacová si vzala košík,
prialila si aj dáždník a vybrala
sa cez les k pekárovi. Vrátila sa
s bochníkom tmavého chleba
a piatimi ríbezľovými koláčikmi.

Dorotka, Uško a Hodvábny
chvostík, ktorí boli poslušní
zajkovia, sa prechádzali
pozdĺž cesty a pochutnávali si
na ostružinách.

No Petrík, inak veľmi neposlušný zajko, si to nasmeroval priamo do záhrady pána Gregora.

Raz-dva sa prešmykol popod bránku.

Najprv ochutnal šalát, potom fazuľu a zahryzol sa aj do redkovky.

O ZAJAČIKOVI PETRÍKOVI

A keď ho už bolelo
z tolkých
dobrôt bruško,
dal si aj z petržľenu.

Na konci radu uhoriek
nenatrafil na nikoho iného ako
na samotného pána Gregora!

Pán Gregor síce kľačal, pretože
sadal kapustu, ale okamžite
vyskočil, akoby doňho strelili,
a rozbehol sa za Petříkom.
Narýchlo schytil hrable a kričal:
„Chyťte zloděja!“

Petrík sa na smrť vyľakal.
Trielil cez celú záhradu, lebo
zabudol, kde je bránka.

Jednu topánku stratil v kapustovom
záhone a druhá mu spadla medzi
zemiakmi.

Naboso sa mu síce bežalo
rýchlejšie, bol by aj ušiel,
no nanešťastie sa zachytil
do sieťky na kríku
s egrešmi. Na kabátiku
mal totiž veľké gombíky.
Kabátik s medenými
gombíkmi bol modrej
farby, celkom nový.

